

Resolució 340/2019, de 6 de juny

Número d'expedient de la reclamació: 188/2019

Administració reclamada: Ajuntament de Lloret de Mar

Informació reclamada: Relació d'expedients sancionadors vinculats a llicències medioambientals oberts el 2018.

Sentit de la resolució: Estimació parcial

Resum: El fet que la informació que es demana estigui relacionada amb l'acció pública sancionadora en matèria mediambiental pot fer dubtar de la seva admissibilitat, en la mesura en què la informació mediambiental està sotmesa a un règim especial d'accés regulat per la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient (LAIA). En relació amb aquesta qüestió, cal assenyalar que la Disposició addicional primera de l'LTAIPBG, apartat segon, estableix que "l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei"; d'acord amb aquest caràcter supletori de l'LTAIPBG, i considerant que la LAIA no preveu expressament la possibilitat de reclamar davant d'un òrgan independent i especialitzat, com la GAIP, en cas de denegació d'accés (malgrat que sí que ho fa la normativa comunitària que transposa al dret intern), cal considerar aplicable, per aplicació supletòria de l'LTAIPBG, el règim de garantia de l'accés a la informació que s'hi regula als procediments d'accés a la informació mediambientals subjectes al règim jurídic de la LAIA, i per tant, la GAIP és competent per atendre les reclamacions que se li adrecin per denegació de l'accés a informació ambiental. La LAIA en cap moment no exclou aquesta possibilitat i la permet quan, al regular en el seu article 20 els recursos que es poden interposar contra les denegacions d'accés a informació ambiental, remet als recursos administratius previstos de forma general a la normativa de procediment administratiu comú i altra normativa aplicable. La possibilitat de comptar amb una via addicional, voluntària, ràpida i gratuïta de reclamació, davant d'un òrgan especialitzat i independent com la GAIP, que no exclou el recurs contenciós administratiu posterior, sembla a més plenament coherent amb la finalitat última de la LAIA i de les directives de la Unió Europea que aquesta transposa: proporcionar les màximes garanties al dret d'accés a la informació ambiental com a instrument de protecció del medi ambient. No tindria sentit que l'accés a una informació com l'ambiental, que ha comptat tradicionalment amb un règim d'accés especialment reforçat, no gaudís del mecanisme bàsic de garantia davant la GAIP que l'LTAIPBG i l'LTAIPBGE reconeixen en cas que es vulgui accedir a qualsevol altre tipus d'informació pública. La protecció de les dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives justifica (article 23 LTAIPBG) la desestimació de l'accés a la relació d'expedients sancionadors associats a una o varies persones físiques identificades o identificables, però no té efectes restrictius o limitadors de l'accés a les dades de persones jurídiques sancionades, o a les dades relatives a expedients sancionadors contra persones físiques si es dissocien de la seva identitat, de manera que no puguin ser identificades ni identificables. Contraposat al dret d'accés cal contemplar i ponderar l'interès privat de les empreses o persones jurídiques sancionades en què no es faci pública la seva infracció, en la mesura en què pugui perjudicar els seus interessos econòmics. Aquesta protecció trobaria encaix en el límit relatiu a la protecció dels drets privats legítims de la legislació catalana (article 21.1.f LTAIPBG), i més específicament en l'article 14.1.h de la Llei bàsica estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE) que, tot i no estar recollit explícitament en la llista de límits de la legislació catalana, es pot considerar englobat en l'article 21.1.f LTAIPBG i, en tot cas, ha de ser contemplat en la mesura

en què afecta drets i interessos de les persones privades que els garanteix la legislació bàsica, com ha sostingut la GAIP en el seu Dictamen 1/2016 i en diverses resolucions. En sentit similar, l'article 13.2.d LAIA preveu que la protecció dels interessos econòmics legítims pugui limitar l'accés a la informació ambiental. La sola constatació de la potencialitat d'aquest perjudici, ni tan sols l'existència contrastada que s'hagi produït, justifica sempre i en tot cas que la informació no es lliuri, ja que tant l'article 21 LTAIPBG, com el 14 LTAIPBGE, com el 13.4 LAIA disposen que els límits no tenen efectes automàtics, sinó que "poden" operar limitant l'accés, sempre que resultin prevalents en la ponderació d'aquests interessos econòmics amb el dret d'accés exercit, i amb l'interès públic que s'hagi d'apreciar. L'interès públic superior en la protecció i garantia del dret al medi ambient ha de ser prevalent també sobre els drets privats (article 21.1.f LTAIPBG) o interessos econòmics (article 14.1.g LTAIPBGE i 13.2.a LAIA) de les persones jurídiques de les que l'Ajuntament hagi comprovat que han infringit les condicions i requeriments de la llicència mediambiental. En canvi, prevaldrà la protecció d'aquests drets privats quan l'Administració no hagi comprovat ni acreditat encara la comissió de la infracció a través dels seus tècnics o unitats de mesurament. Nogensmenys, es té en compte que l'Ajuntament de Lloret de Mar no ha fet trasllat de la sol·licitud d'accés als tercers afectats, i per tant, no han tingut l'oportunitat d'al·legar les circumstàncies específiques que puguin alterar la ponderació realitzada (més enllà del perjudici genèric derivat de la divulgació de la sanció que ja s'ha ponderat), per la qual cosa, en fase d'execució d'aquesta Resolució, es donarà trasllat a les persones jurídiques afectades i podran, si ho consideren adient, formular les al·legacions d'oposició oportunes, que seran valorades per aquesta Comissió. Prevaldrà en tot cas la protecció de les dades de les persones físiques relacionades amb els expedients sancionadors, per disposició expressa de l'article 23 LTAIPBG, i per tant, no se'n donaran dades que les identifiquin o les facin identificables. Ha de prevaldre l'interès públic superior en la investigació i sanció d'infraccions (article 21.1.b LTAIPBG) que comportin un dany al medi ambient sobre el dret d'accés de la persona reclamant, de manera que, només en relació amb els expedients sancionadors incoats el 2018 que romanen oberts, si l'Ajuntament considera que l'accés pot perjudicar la investigació o sanció de la infracció, evitarà relacionar-los amb la persona jurídica investigada. No es pot considerar aplicable al cas el límit relatiu a la confidencialitat dels procediments tramitats per l'Administració (article 21.1.c LTAIPBG i 13.2.a LAIA), perquè tant la legislació de transparència com la d'accés a la informació mediambiental exigeixen, per a què sigui aplicable aquest límit, que una norma amb rang de llei estableixi aquest caràcter confidencial del procediment, cosa que no s'ha acreditat.

Paraules clau: Ajuntament. Medi Ambient. Expedients sancionadors. Reclamació contra desestimació. Règim jurídic d'accés. Informació mediambiental. Límits. Dades personals. Drets privats legítims. Interessos econòmics i comercials. Investigació i sanció d'infraccions. Confidencialitat del procediment.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 29 de març de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 188/2019, presentada contra l'Ajuntament de Lloret de Mar, en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 2 de febrer de 2019, la persona reclamant va presentar la sol·licitud d'accés en la qual demana la "relació d'expedients sancionadors vinculats a llicències ambientals al municipi del 2018 en format reutilitzable".
3. El 2 de març de 2019 l'Ajuntament notifica a la persona reclamant el Decret d'Alcaldia número 725/2019 el qual resol denegar la sol·licitud d'informació i ho justifica en el règim d'exclusió de l'accés a les dades personals relacionades amb la comissió d'infraccions establert a l'article 23 LTAIPBG.
4. La Reclamació, presentada el 29 de març de 2019, motiva la reclamació així: "considero que la informació relativa a empreses no conté dades protegides i respecte a les persones físiques es podrien anonimitzar".
5. El 10 d'abril de 2019, la GAIP trasllada la Reclamació a l'Ajuntament de Lloret de Mar i li demana que, dins d'un termini de quinze dies, li remeti un informe que reculli el seu posicionament i actuacions dutes a terme en relació amb la sol·licitud d'accés en què es fonamenta la reclamació, i que li remeti l'expedient complet.
6. El 29 d'abril de 2019, l'Ajuntament de Lloret de Mar fa arribar l'informe jurídic sol·licitat així com l'expedient de tramitació de la sol·licitud d'informació. En l'informe jurídic, l'Ajuntament reitera la seva posició ja exposada al Decret 725/2019 i justifica la desestimació en l'article 23 LTAIPBG: "Així aquest precepte [l'article 23 LTAIPBG] està dient que quan es formula una petició d'accés a la informació relativa a la comissió d'infraccions administratives, aquesta s'ha de denegar. Això és precisament el que ha fet l'Ajuntament de Lloret de Mar davant la petició formulada per la Sra. [...]: en la mesura que aquesta sol·licitava la relació d'expedients sancionadors vinculats a llicències ambientals tramitats per l'Ajuntament de Lloret de Mar durant l'any 2018, i l'article 23 de la Llei 19/2014 diu que les sol·licituds d'accés a la informació pública han de ser denegades quan facin referència a la comissió d'infraccions administratives, d'acord al contingut d'aquest article es va decidir no accedir a la petició efectuada per la Sra. [...] i no facilitar-li, per tant, la informació que sol·licitava".
7. El 8 de maig de 2019, atès que l'Ajuntament justifica la denegació de l'accés a la informació que ara es reclama en la protecció de dades personals, la GAIP sol·licita l'informe previst en l'article 42.8 LTAIPBG a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) i li en remet l'expedient. El mateix dia, es comunica a les parts l'ampliació del termini per a resoldre en quinze dies més, d'acord amb l'article 33.7 RGAIP.
8. El 9 de maig de 2019 la Comissió sol·licita informació addicional a l'Ajuntament de Lloret de Mar. Concretament li demana que informi sobre la possibilitat d'anonimitzar la informació reclamada,

i especialment aquella que faci referència a persones físiques, així com que detalli quina complexitat els podria suposar aquesta tasca d'anonimització.

9. El 20 de maig de 2019 l'Ajuntament de Lloret de Mar en resposta a l'escrit esmentat a l'antecedent anterior, informa que "respecte la possibilitat i complexitat d'anonimitzar les dades sol·licitades, comentar-los que el volum de feina actual existent en els serveis jurídics municipals que l'Ajuntament de Lloret de Mar, que és la secció municipal a la que correspondria tramitar aquesta petició, i tenint en compte la insuficiència de recursos humans adscrits a l'esmentada secció, que fins i tot dificulta la tramitació ordinària dels expedients que li són propis, provoquen que sigui enormement difícil i complex poder dur a terme aquesta feina en un termini de temps raonablement curs, i més tenint present que l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha d'emetre informe al respecte".
10. El 28 de maig de 2019 es rep l'informe de l'APDCAT que conclou que: "Atesos els termes en què s'efectua la present reclamació (prèvia anonimització), no hi hauria inconvenients, des del punt de vista de la protecció de dades, per a que la persona reclamant accedís a una relació dels expedients sancionadors vinculats a llicències ambientals municipals durant l'any 2018, en la mesura que es garanteixi que els infractors persones físiques no poden ser identificats de manera directa o indirecta sense esforços desproporcionats".

Fonaments jurídics

1. **Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública**

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "*Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol*". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública desestimada per un Ajuntament, subjecte a l'àmbit d'aplicació de l'LTAIPBG (art. 3 LTAIPBG) .

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "*el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions*

regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda".* I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *"El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".*

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *"2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".*

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *"Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".*

L'article 42.7 LTAIPBG disposa que la Comissió pot demanar els informes i dades que consideri necessaris per a fonamentar les seves Resolucions, i l'article 33.4 RGAIP fixa en quinze dies el termini de què disposa l'Administració per a l'emissió de l'informe requerit per al GAIP. Particularment, l'article 42.8 LTAIPBG preveu que, si la denegació de l'accés per part de l'Administració s'ha fonamentat en la protecció de dades personals, la Comissió haurà de sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de

l'accés a la normativa de protecció de dades, que en tal cas tindrà caràcter preceptiu però no vinculant per a la Comissió.

La reclamació reuneix els requisits establerts als articles 42.1 LTAIPBG i 30, 31, 32 i 33 RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. Sobre l'accés a la informació ambiental

El fet que la informació que es demana estigui relacionada amb l'acció pública sancionadora en matèria mediambiental pot fer dubtar de la seva admissibilitat, en la mesura en què la informació mediambiental està sotmesa a un règim especial d'accés regulat per la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient (LAIA).

En relació amb aquesta qüestió, cal assenyalar que la Disposició addicional primera de l'LTAIPBG, apartat segon, estableix que *"l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei"*; d'acord amb aquest caràcter supletori de l'LTAIPBG, i considerant que la LAIA no preveu expressament la possibilitat de reclamar davant d'un òrgan independent i especialitzat, com la GAIP, en cas de denegació d'accés (malgrat que sí que ho fa la normativa comunitària que transposa al dret intern), cal considerar aplicable, per aplicació supletòria de l'LTAIPBG, el règim de garantia de l'accés a la informació que s'hi regula als procediments d'accés a la informació mediambientals subjectes al règim jurídic de la LAIA, i per tant, la GAIP és competent per atendre les reclamacions que se li adrecin per denegació de l'accés a informació ambiental. Així ho ve entenent la GAIP en diverses resolucions, entre les quals la Resolució 211/2017, de 27 de juny, que en el seu FJ primer s'expressa així: *"La LAIA en cap moment no exclou aquesta possibilitat i la permet quan, al regular en el seu article 20 els recursos que es poden interposar contra les denegacions d'accés a informació ambiental, remet als recursos administratius previstos de forma general a la normativa de procediment administratiu comú "i altra normativa aplicable. Entre aquesta altra normativa aplicable s'ha d'incloure la normativa de transparència, que preveu expressament la seva aplicació supletòria en matèria d'accés a informació ambiental, com s'ha vist, i que qualifica a la reclamació davant els nous òrgans de garantia que contempla (com la GAIP, a Catalunya) com a substitutiva dels recursos administratius d'acord amb l'article 112.2 LPAC (article 23.1 LTAIPBGE). La possibilitat de comptar amb una via addicional, voluntària, ràpida i gratuïta de reclamació, davant un òrgan especialitzat i independent com la GAIP, que no exclou el recurs contenciós administratiu posterior, sembla, a més, plenament coherent amb la finalitat última de la LAIA i de les directives de la Unió Europea que aquesta transposa: proporcionar les màximes garanties al dret d'accés a la informació ambiental,*

com a instrument de protecció del medi ambient. No tindria sentit que l'accés a una informació com l'ambiental, que ha comptat tradicionalment amb un règim d'accés especialment reforçat, no gaudís del mecanisme bàsic de garantia davant la GAIP que l'LTAIPBG i l'LTAIPBGE reconeixen en cas que es vulgui accedir a qualsevol altre tipus d'informació pública.”

D'altra banda, no és clar que l'objecte de la reclamació pugui considerar-se informació mediambiental, atenent els termes estrictes en què la defineix l'article 2 LAIA: informació que versï sobre l'estat dels elements del medi ambient, com l'aire i l'atmosfera, l'aigua, el sòl, etc.; els factors que afectin o puguin afectar aquests elements del medi ambient, com ara substàncies, energia, soroll, radiacions o residus, emissions o abocaments; les mesures impulsades des de les administracions, com ara polítiques, normes, plans, programes, o acords en matèria de medi ambient i activitats destinades a protegir aquests elements o que afectin o puguin afectar-los; els informes sobre l'execució de la legislació mediambiental; les anàlisis de cost benefici o informes de caràcter econòmic utilitzats en la presa de decisions relatives a les mesures i activitats abans esmentades; l'estat de la salut i seguretat de les persones, les condicions de vida humana i els béns del patrimoni històric, cultural i artístic quan es vegin afectats per l'estat dels elements del medi ambient abans esmentats.

Cal tenir en compte, però, que la jurisprudència del Tribunal de Justícia Europeu ha interpretat de forma àmplia aquesta relació de matèries incloses en la categoria d'informació ambiental de l'article 2.3 LAIA (que, al seu torn, transposa les Directives 2003/4/CE i 2003/25/CE), i considera que hi queden incloses no només les informacions relatives a l'estat dels diferents elements del medi ambient sinó que també s'han d'entendre *“incluidas las medidas administrativas y los programas de gestión del medio ambiente (...) sirviendo el término “medidas” tan solo para precisar que entre los actos contemplados por la Directiva deben incluirse todas las formas de ejercicio de la actividad administrativa”* (STJCE, Sala Sexta, de 17 de juny de 1998, cas 321/96, qüestió prejudicial plantejada en el marc del recurs Mecklenburg contra Kreis Pinneberg).

A la vista d'aquesta interpretació àmplia del Tribunal de Justícia Europeu, sembla que la informació relativa l'activitat sancionadora de l'Ajuntament en matèria mediambiental podria considerar-se informació mediambiental a la qual aplicar el règim especial d'accés que es preveu i regula a la LAIA, sens perjudici que, en allò no previst per aquesta llei (singularment, el règim de reclamació davant d'òrgan independent i especialitzat) s'aplicaria supletòriament l'LTAIPBG, per expressa previsió de la seva Disposició addicional primera.2. Per tant, aquesta Comissió seria competent per tramitar aquesta reclamació fins i tot si consideréssim que porta causa d'una sol·licitud d'informació mediambiental subjecte al règim jurídic de la LAIA.

El cert és, però, que l'Ajuntament de Lloret de Mar no invoca els límits de la LAIA per justificar la seva desestimació total de l'accés, sinó que ho fa emparant-se l'article 23 LTAIPBG, que exclou de l'accés les dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives, i tant la persona reclamant com l'Administració reclamada han tramitat la sol·licitud d'acord amb l'LTAIPBG.

En tot cas, s'avaluarà l'accés tant des de l'aplicació del règim jurídic general regulat a l'LTAIPBG, com del règim jurídic específic de la LAIA, especialment pel que fa als límits, per si se'n derivés un resultat diferent.

3. Sobre l'objecte de la reclamació

La sol·licitud està formulada en termes poc concrets. Es demana una "relació dels expedients sancionadors vinculats a llicències ambientals al municipi el 2018, en format electrònic reutilitzable", sense que es precisi quina informació concreta es demana de cada expedient relacionat, de manera que resultaria adequadament satisfeta amb una relació o llistat d'expedients identificats numèricament.

Però, a la vista de que l'ajuntament desestima la sol·licitud emparant-se en el caràcter protegit de les dades personals relatives a la comissió d'infraccions, i que l'escrit de reclamació s'expressa dient que "considero que la informació relativa a empreses no conté dades protegides, i respecte a les persones físiques es podrien anonimitzar", s'admet que un dels camps d'informació que es vol que contingui la relació d'expedients és el nom de la persona sancionada, i aquesta informació no es pot considerar una ampliació de la sol·licitud inicial inadmissible en fase de reclamació, ja que l'Ajuntament l'ha ponderat i s'hi ha pronunciat en la seva Resolució. Efectivament, resultaria inadmissible ampliar en fase de reclamació la informació que va ser objecte de la sol·licitud que en porta causa, ja que la congruència entre la sol·licitud i la reclamació té com a finalitat evitar que aquesta Comissió entri a revisar una decisió administrativa sobre dret d'accés que l'Administració no hagi tingut l'oportunitat d'avaluar i resoldre prèviament. Però no és el cas, ja que l'Ajuntament ha avaluat, ponderat i desestimat l'accés emparant-se en el caràcter protegit de les dades personals de les persones infractores, de manera que aquesta Comissió pot admetre la reclamació amb aquest abast i revisar aquesta decisió.

Per tant, l'objecte de la reclamació es concreta en la relació d'expedients sancionadors vinculats a llicències mediambientals incoats el 2018 per l'Ajuntament de Lloret de Mar, associada a la persona física o jurídica afectada. En canvi, cal descartar que la reclamació pugui exigir altra informació (sanció, tipus d'infracció, data...) que no va ser precisada a la sol·licitud i sobre la què l'Ajuntament no s'ha pronunciat.

4. La protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives com a límit a l'accés

Invoca l'Ajuntament de Lloret de Mar, com a fonament de la resolució de desestimació de l'accés, l'article 23 LTAIPBG, que estableix el règim d'exclusió de l'accés de les dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives que no comportin l'amonestació pública si no s'aporta consentiment escrit dels afectats.

L'article 13.2.f LAIA conté, igualment, una disposició específica relacionada amb el caràcter confidencial de les dades personals, en aquests termes: *“Les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels aspectes que s'esmenten a continuació: f) El caràcter confidencial de les dades personals, tal com es regulen a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, sempre que la persona interessada a qui concerneixin no hagi consentit en el seu tractament o revelació.”* Aquesta remissió a la normativa de protecció de dades personals s'ha d'entendre avui referida a la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD).

El règim legal de protecció de les dades personals actua, doncs, com a límit potencial de l'accés, tant si s'aplica el règim general d'accés, com si s'aplica el règim d'accés especial a la informació ambiental. Però la sola invocació d'aquest límit, tal i com ho fa la resolució de l'Ajuntament de Lloret de Mar, no pot justificar la desestimació total de l'accés, per les raons que seguidament s'exposaran.

En primer lloc, perquè el règim de protecció de dades personals només és aplicable a les dades de persones físiques, no a les de les persones jurídiques. Per tant, no podria justificar la desestimació de l'accés a les persones jurídiques sancionades en relació amb llicències mediambientals.

En segon lloc, perquè tant l'LTAIPBG (articles 20, 22 i 25) com la LAIA (article 13.4) exigeixen que els límits legals a l'accés s'interpretin amb caràcter restrictiu, acotats a la finalitat del límit i permetent l'accés parcial a la resta d'informació no afectada. Per tant, l'aplicació del límit relatiu a la protecció de dades personals no justificaria la desestimació total de l'accés, sinó només d'aquella informació que tingui la condició de personal, és a dir, que pugui associar-se a una persona física identificada o identificable, en els termes en què ho defineix l'article 4.1 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals. I no ho seria el número de l'expedient sancionador si no s'associa a la identitat de la persona sancionada.

Pels motius anteriors, la resolució de l'Ajuntament desestimant totalment l'accés amb base a l'article 23 LTAIPBG no és adequada a l'LTAIPBG, ja que l'Ajuntament, amb aquest fonament, només podria haver desestimat parcialment l'accés a les dades dels expedients sancionadors associades a

persones físiques identificades o identificables, permetent l'accés parcial a la resta d'informació si s'ha dissociat de les dades identificatives de la persona física sancionada (números d'expedients, dates o altra informació similar), o si fa referència a persones jurídiques, ja que en aquest cas no són dades personals.

Requerit l'Ajuntament per la GAIP a avaluar la possibilitat d'elaboració de la informació dissociada de les dades identificatives de les persones físiques i a justificar la complexitat eventual que requeriria aquesta tasca, el cert és que l'Ajuntament no ha aportat cap informació rellevant als efectes de valorar el caràcter objectivament complex de la tasca derivada de l'atenció de la sol·licitud: no informa sobre la possibilitat d'automatitzar la dissociació de les dades personals, si pren com a base un fitxer electrònic, ni tampoc informa del nombre d'expedients afectats que haurien de ser anonimitzats, o de les hores de feina que podria suposar, sinó que fa consideracions que són alienes al cas, relatives a la sobrecàrrega de feina ordinària dels serveis jurídics, i afirma que li seria difícil i complex fer aquesta feina d'anonimització "en un termini de temps raonablement curt, i més tenint present que l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha d'emetre informe al respecte".

Introdueix aquí l'Ajuntament un element al qual supedita l'elaboració de la informació dissociada de dades personals, que és l'informe de l'APDCAT que, a petició d'aquesta Comissió, estava elaborant en relació amb l'adequació de l'accés reclamat a la normativa de protecció de dades. Doncs bé, l'APDCAT ha emès ja aquest informe (IAI 19/2019), i tenint en compte que la persona reclamant renuncia a l'obtenció de les dades personals identificatives de les persones físiques sancionades, conclou que *"atesos els termes en què s'efectua la present reclamació (prèvia anonimització) no hi hauria inconvenients, des del punt de vista de la protecció de dades, per a que la persona reclamant accedís a una relació dels expedients sancionadors vinculats a llicències ambientals municipals durant l'any 2018, en la mesura en què es garanteixi que els infractors persones físiques no poden ser identificats de manera directa o indirecta sense esforços desproporcionats"*.

Pels arguments exposats, i de conformitat amb el criteri de l'APDCAT, cal concloure que la protecció de les dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives justifica la desestimació de l'accés a la relació d'expedients sancionadors associats a una o varies persones físiques identificades o identificables (article 23 LTAIPBG), però no té efectes restrictius o limitadors de l'accés a les dades de persones jurídiques sancionades, o a les dades relatives a expedients sancionadors contra persones físiques si es dissocien, de manera que no puguin ser identificades o identificables.

5. *Altres límits al dret d'accés: la protecció dels interessos econòmics i comercials, la investigació d'infraccions administratives i la confidencialitat dels procediments tramitats per l'Administració*

Descartat que es pugui accedir a les dades d'expedients sancionadors associats a persones físiques identificades o identificables, cal valorar seguidament si hi concorren altres límits que restringeixin l'accés a la informació referida a les persones jurídiques, tot i que l'Ajuntament no ho invoca.

5.a) La investigació o sanció d'infraccions administratives (article 21.1.b LTAIPBG)

Aquest és un límit a l'accés que protegeix l'èxit de la investigació i l'eficàcia de l'actuació sancionadora de les administracions públiques, considerant que aquesta activitat la realitzen en protecció de l'interès general, en aquest cas, la protecció del medi ambient.

Les regles generals d'aplicació dels límits de forma restrictiva i proporcional a la finalitat de protecció del bé jurídic protegit (articles 20.2 i 22.2 LTAIPBG) obliguen a condicionar la seva aplicació als casos en què de l'accés se'n derivi un perjudici per a la investigació, de manera que cal excloure'n els expedients ja tancats i, en canvi, pot aplicar-se als expedients oberts, en els què les investigacions estiguin en curs, si l'accés a la informació que es demana posa en perill la investigació o l'efectivitat de l'actuació sancionadora (evasió dels investigats, destrucció de proves...).

5.b) Els drets privats legítims (article 21.1.f LTAIPBG) i els interessos econòmics i comercials (article 14.1.h LTAIPBGE) i la protecció dels interessos econòmics legítims (article 13.2.d LAIA)

Contraposat al dret d'accés cal contemplar i ponderar l'interès privat de les empreses o persones jurídiques sancionades en què no es faci pública la seva infracció, en la mesura en què pugui perjudicar els seus interessos econòmics. Aquesta protecció trobaria encaix en el límit relatiu a la protecció dels drets privats legítims de la legislació catalana (article 21.1.f LTAIPBG), i més específicament en l'article 14.1.h de la Llei bàsica estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE) que, tot i no estar recollit explícitament en la llista de límits de la legislació catalana, es pot considerar englobat en l'article 21.1.f LTAIPBG i, en tot cas, ha de ser contemplat en la mesura en què afecta drets i interessos de les persones privades que els garanteix la legislació bàsica, com ha sostingut la GAIP en el seu Dictamen 1/2016 i en diverses resolucions. En sentit similar, l'article 13.2.d LAIA preveu que la protecció dels interessos econòmics legítims pugui limitar l'accés a la informació ambiental en disposar que les sol·licituds d'informació fetes a l'empara de la LAIA es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament *"la confidencialitat de dades de caràcter*

comercial i industrial, quan la dita confidencialitat estigui prevista en una norma amb rang de llei o a la normativa comunitària, a fi de protegir interessos econòmics legítims, inclòs l'interès públic de mantenir la confidencialitat estadística i el secret fiscal.

La divulgació del fet que l'Ajuntament hagi obert un expedient sancionador contra una persona jurídica vinculat a la seva llicència ambiental pot, efectivament, donar una imatge negativa de la persona jurídica i de la seva activitat en tant que presumptament lesiva del medi ambient, que podria perjudicar els seus interessos econòmics o drets privats legítims. Però la sola constatació de la potencialitat d'aquest perjudici, ni tan sols l'existència contrastada que s'hagi produït, justifica sempre i en tot cas que la informació no es lliuri, ja que tant l'article 21 LTAIPBG, com el 14 LTAIPBGE, com l'article 13.4 LAIA disposen que els límits no tenen efectes automàtics, sinó que "poden" operar limitant l'accés, sempre que resultin prevalents en la ponderació d'aquests interessos econòmics amb el dret d'accés exercit, i amb l'interès públic que s'hagi d'apreciar. També l'article 13.4 LAIA disposa que els límits a l'accés a la informació mediambiental s'han d'interpretar de manera restrictiva, ponderant *"en cada cas concret l'interès públic atès amb la divulgació d'una informació amb l'interès atès amb la seva denegació"*.

La persona reclamant no explicita, ni en la sol·licitud d'informació ni en l'escrit de reclamació, quina és la finalitat de l'accés, per la qual cosa es ponderarà d'acord amb la finalitat genèrica de la transparència: el control dels poders públics i el retiment de comptes de la seva actuació. En aquest sentit, cal recordar que la finalitat del règim de transparència no és envair l'àmbit privat de les persones administrades, sinó empoderar la ciutadania per al control de l'actuació de les administracions, i només amb aquesta finalitat es legitima la invasió de l'esfera privada (per exemple, amb la difusió de la identitat dels beneficiaris de subvencions, o de les retribucions del personal públic, o dels contractes subscrits amb l'Administració). Caldrà veure, en aquest cas, si la divulgació de la identitat de les persones jurídiques a les que s'ha obert un procediment sancionador per part de l'Ajuntament (la de les persones físiques ja ha quedat descartada per aplicació de l'article 23 LTAIPBG, tal i com s'avalua en el FJ4) és necessària, adequada i proporcional per a la finalitat de control de les administracions i, per tant, si és un mal necessari per servir l'interès públic de la transparència.

Des d'aquesta perspectiva del control de les administracions en l'exercici de les seves funcions, la divulgació de la informació sobre l'activitat municipal en l'exercici de les competències sancionadores relacionades amb les llicències mediambientals té un interès públic evident, en la mesura en què permet avaluar el zel i la diligència de l'Ajuntament en un àmbit tan sensible com ho és la protecció del medi ambient. Igualment, serviria també a l'interès general conèixer la sanció dels infractors dels requeriments de protecció mediambiental establerts a la llicència, considerant que el bé jurídic protegit –el medi ambient– és patrimoni de tothom. No és endebades que el dret al medi ambient es

considera com un dret de solidaritat, o de tercera generació, que comporta per als poders públics no només l'exigència primària de no produir un dany directe en el medi ambient, sinó l'exigència derivada i no menys important de dur a terme diligentment i amb eficàcia les actuacions necessàries per garantir-ne la protecció i la conservació. Així es recull a l'article 45.1 CE: "1. Tothom té dret a gaudir d'un medi ambient adequat per al desenvolupament de la persona i, el deure de conservar-lo. 2. Els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de la vida i defensar i restaurar el medi ambient, recolzant-se en la indispensable solidaritat col·lectiva. [...]".

Des del punt de vista dels drets privats en joc, els drets de la persona reclamant (l'específic exercitat amb la reclamació -d'accés a la informació pública-, i el genèric, garantit constitucionalment, al medi ambient) es contraposen als interessos econòmics o comercials de les persones jurídiques sancionades o investigades en relació amb incompliments dels requeriments de les llicències mediambientals, ja que la sol·licitud, en referir-se als expedients sancionadors del 2018, no sembla discriminar entre aquells que, començant el 2018, ja hauran finalitzat, dels que havent estat incoats el 2018, romanen oberts.

En la ponderació dels interessos comercials o drets privats legítims que puguin oposar-se a l'accés cal tenir en compte que no forma part de l'objecte de la sol·licitud i reclamació conèixer la sanció imposada, ni la tipificació jurídica de la infracció, sinó només el número d'expedient i la persona jurídica afectada. Per tant, en la mesura en què no es demana conèixer aquestes dades (tipus d'infracció i sanció) referides a una persona jurídica, no és determinant per a la ponderació dels seus drets o interessos comercials distingir entre els casos en què l'expedient sancionador romanguí obert -i, per tant, la tipificació jurídica de la infracció mediambiental o l'eventual sanció amb què finalitzi el procediment sancionador no siguin definitives-, dels casos en què l'expedient ja hagi clos amb resolució ferma sobre aquests dos aspectes.

En canvi sí que resulta rellevant i determinant en la ponderació dels interessos privats legítims o els interessos econòmics legítims de les persones jurídiques a les què s'ha obert expedient sancionador distingir entre aquells casos en què la infracció de les mesures i condicions de la llicència mediambiental és presumpta (denúncia sense prova o comprovació objectiva), d'aquells altres en què la infracció ja ha quedat acreditada per inspeccions dels tècnics municipals o com a resultat de mesuraments realitzats per mitjans tècnics o altres mitjans que permetin comprovar de forma objectiva i científica la infracció, encara que el procediment sancionador no hagi finalitzat encara amb la tipificació de la infracció i la sanció que correspon aplicar que, com ja s'ha dit, no són objecte de la reclamació.

En el primer cas (denúncia no provada ni acreditada per l'Administració) el dany en el prestigi o bon nom de la persona jurídica no sembla justificat, ja que no hi ha constància fefaent de que hagi comès una infracció contravenint la llicència i causant potencialment un dany al medi ambient, i la difusió de sospites o indicis en aquest sentit, associades a la seva identitat, resultaria lesiva per als seus interessos legítims, sense que aquest dany resulti necessari, adequat i proporcionat per a la finalitat del control de l'actuació sancionadora en matèria de protecció del medi ambient per part dels poders públics. En canvi, si ja s'ha comprovat i ha quedat acreditada la infracció mediambiental per inspecció o mesurament dels tècnics municipals, arran de la qual s'ha obert el procediment sancionador -per bé que es mantingui obert el procediment sancionador i, per tant, la valoració jurídica de la infracció i la seva tipificació i sanció corresponent encara sigui provisional-, no es pot ignorar que el perjudici en el prestigi de la persona jurídica infractora i la repercussió negativa que això tingui en els seus interessos econòmics no deriva pròpiament de que es conegui que se li ha obert un procediment sancionador per contravenir les condicions o requeriments de protecció mediambiental estipulats a la llicència municipal, sinó que el dany tindria realment l'origen en la seva actuació infractora, provada i acreditada. I en aquestes condicions, no sembla que el seu interès privat en preservar la seva reputació o bon nom, o els seus interessos econòmics, tinguin la legitimitat que li requereixen els articles 21.1.f LTAIPBG i 13.2.d LAIA per a imposar-se i fer-se prevalent al dret d'accés a la informació pública mediambiental i a l'interès general en el control dels poders públics en l'exercici de l'activitat sancionadora que tenen legalment atribuïda per a la protecció del medi ambient.

Nogensmenys, es té en compte que l'Ajuntament de Lloret de Mar no ha fet trasllat de la sol·licitud d'accés als tercers afectats, i per tant, les persones jurídiques infractores afectades per l'accés no han tingut l'oportunitat d'al·legar les circumstàncies específiques que puguin alterar la ponderació realitzada (més enllà del perjudici genèric derivat de la divulgació de la sanció, que ja s'ha ponderat), per la qual cosa, en fase d'execució d'aquesta Resolució, se les farà trasllat i podran, si ho consideren adient, formular les al·legacions d'oposició oportunes, que seran valorades per aquesta Comissió.

5.c) El secret o la confidencialitat en els procediments tramitats per l'Administració pública (article 21.1.c LTAIPBG i 13.2 LAIA)

L'article 21.1.c LTAIPBG disposa que: *"El dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a:*

c) El secret o la confidencialitat en els procediments tramitats per l'Administració pública, si el secreto la confidencialitat són establerts per una norma amb rang de llei"

En el mateix sentit, la LAIA disposa en el seu article 13.2.a que *“Les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels aspectes que s'esmenten a continuació:*

a) La confidencialitat dels procediments de les autoritats públiques, quan aquesta confidencialitat estigui prevista en una norma amb rang de llei.”

De manera que, tant la legislació de transparència com la d'accés a la informació mediambiental exigeixen, per a què operi aquest límit, que una norma amb rang de llei estableixi aquest caràcter confidencial del procediment, cosa que no s'ha acreditat. Per tant, no pot ser d'aplicació al cas.

6. Sobre el dret d'accés i el trasllat als tercers afectats

L'aplicació dels límits a l'accés, en els termes en què s'ha analitzat en el FJ anterior, s'ha de ponderar amb el dret privat a l'accés de la persona reclamant i amb els interessos públics superiors que concorren a favor de l'accés (article 22.1 LTAIPBG). Aquests interessos públics superiors són, a més dels objectius propis de la transparència, els relacionats amb l'actuació dels poders públics en la protecció del medi ambient i el dret de la ciutadania a gaudir d'un medi ambient adequat (article 45.1 CE): el control de la diligència i el zel mostrats per l'Ajuntament de Lloret de Mar en la sanció de les eventuais infraccions de llicències mediambientals, i les persones jurídiques que les han comès contravenint la llicència mediambiental.

Per tant, la difusió de la informació demanada, a més de servir a l'interès públic de la transparència i al dret d'accés a la informació pública, serveix a l'interès públic superior en la preservació del medi ambient i la protecció dels drets de la ciutadania d'estar informats de l'actuació dels poders públics per protegir-lo. D'acord amb això, ha de prevaldre l'interès públic superior en la investigació i sanció d'infraccions (article 21.1.b LTAIPBG) que comportin un dany al medi ambient sobre el dret privat d'accés de la persona reclamant si pot perjudicar-lo, de manera que, en relació amb els expedients sancionadors incoats el 2018 que romanen oberts, si l'Ajuntament considera que l'accés pot perjudicar la investigació o sanció de la infracció, evitarà relacionar-los amb la persona jurídica investigada.

Aquest interès públic superior en la protecció i garantia del dret al medi ambient ha de ser prevalent, també, sobre els drets privats (article 21.1.f LTAIPBG) o interessos econòmics (article 14.1.g LTAIPBG i 13.2.a LAIA) de les persones jurídiques de les què l'Ajuntament hagi comprovat que han infringit les condicions i requeriments de la llicència mediambiental. En canvi, prevaldrà la protecció d'aquests drets privats quan l'Administració no hagi comprovat ni acreditat encara la comissió de la infracció a través dels seus tècnics municipals o instruments de mesurament.

Finalment, prevaldrà en tot cas la protecció de les dades de les persones físiques relacionades amb els expedients sancionadors, per disposició expressa de l'article 23 LTAIPBG, i per tant, no se'n donaran dades que les identifiquin o les facin identificables.

Per les raons exposades, s'estima l'accés a la relació d'expedients sancionadors incoats el 2018 en relació amb infraccions de les llicències municipals, associada a la identitat de la persona jurídica quan l'Administració ja hagi comprovat i acreditat la comissió de la infracció que és objecte del procediment sancionador.

L'Ajuntament haurà de traslladar aquesta Resolució a les persones jurídiques afectades per l'accés indicant que disposen de deu dies des de la notificació per al·legar a la GAIP per correu electrònic (gaip@gencat.cat), si ho consideren oportú, l'oposició a l'accés concretant les circumstàncies especials en què ho fonamenten. La GAIP es pronunciarà sobre les al·legacions que rebí i, si de la seva valoració en resulta una modificació d'aquesta Resolució, ho notificarà a les parts.

La informació s'haurà de facilitar en format reutilitzable.

7. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

8. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 6 de juny de 2019, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 188/2019 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació següent:
 - a. Relació d'expedients sancionadors vinculats a llicències mediambientals del 2018 (relació exhaustiva de tots els iniciats al 2018, identificats amb el número corresponent).
 - b. Del llistat anterior, i en relació només amb aquells expedients sancionadors del 2018 que tinguin per objecte una infracció que ja ha estat comprovada i acreditada per l'Administració, se'n donarà la identitat de la persona sancionada en cas que sigui una persona jurídica, sempre que de resultes del trasllat d'aquesta Resolució no formuli al·legacions sobre circumstàncies específiques del seu cas que pugui fer variar la ponderació, d'acord amb el FJ5.
2. Desestimar l'accés al nom de les persones físiques que han estat objecte dels expedients sancionadors. Igualment, es desestima l'accés la nom de les persones jurídiques a les què s'ha obert un expedient sancionador per una infracció presumpta que l'Administració encara no ha pogut comprovar i acreditar amb mesuraments objectius o inspeccions dels seus tècnics municipals.
3. Requerir a l'Ajuntament de Lloret de Mar que notifiqui aquesta Resolució a les persones jurídiques afectades per l'accés, d'acord amb el punt 1.b, indicant que poden adreçar a la GAIP, dins del termini de deu dies, les al·legacions d'oposició que considerin pertinents concretant les circumstàncies o condicions específiques del seu cas que justificarien que n'hagués de resultar una ponderació diferent a la realitzada en el FJ3. L'Ajuntament acreditarà davant la GAIP la data de notificació dels trasllats.
4. Requerir a l'Ajuntament Lloret de Mar a lliurar a la persona reclamant la informació indicada al punt 1 dins del termini de vint dies des de la data de la última notificació de trasllat a persones afectades. Abans de lliurar la informació, l'Ajuntament ho comunicarà a la GAIP per tal de verificar que de la fase de trasllat no en resulta l'exclusió d'alguna persona jurídica sancionada.

5. Informar a la GAIP de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment, dins del termini de deu dies.
6. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 188/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adrexi la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.